

Berecz Boglárka – Dögei Mátyás –
Torner Anna – Vargyas Péter

VILÁGGÁ MENTEM, VISSZAJÖNNÉK

– HORZSOLÁSOK EGY FELVONÁSBAN –

Kétszereplős monodráma

Torner Anna Itt sem fogunk élni című regényét színpadra alkalmazta Berecz Boglárka és Dögei Mátyás. A dalszövegeket Vargyas Péter írta.

A foglalt jelzéssel ellátott szék üresen marad.

Na jó. ... Attól én még elkezdem.

Egyszer mondtad, hogy írjak blogot. Hogy mindig legyen mit olvasnod. Hát, ez lett belőle.

BUDAPEST

Felvételi a Színművészeti Egyetemre. Bejön.

Jó napot kívánok!

Torner Anna vagyok, Csobánkáról. Torner Anna vagyok, 20 éves. Torner Anna vagyok, és színésznő szeretnék lenni. Lehet, hogy író. Vagy mindkettő. Torner Anna vagyok, a szüleim szerint szép. Néha elhiszem, néha nem. Torner Anna vagyok, maga az önirónia. Torner Anna vagyok, és szeretem a háztartási kekszet tejjel. Torner Anna vagyok, de mindenki Pankának szólít. Torner Anna vagyok, és nem tudok elcsábítani egy férfit, mert olyat a nők szoktak csinálni, én meg hát – Bocsánat, bejöhettek még egysz... Bejövök még egyszer.

Kimegy, bejön. Durván, határozottan kezdi újra.

Jó napot kívánok!

Torner Anna vagyok, Csobánkáról. Torner Anna vagyok, 20 éves. Torner Anna vagyok, és színésznő szeretnék lenni. Lehet, hogy író. Vagy mindkettő. Torner Anna vagyok, a szüleim szerint szép. Néha elhiszem, néha nem. Torner Anna vagyok, maga az önirónia. Torner Anna vagyok, és szeretem a háztartási kekszket tejjel. Torner Anna vagyok, de mindenki Pankának szólít. Egy Nádasdy-verset hoztam.

Nádasdy Ádám: *Maradni, maradni*

Az átzuhanás, az megterhelő.
Ilyenek: az elalvás, a fölébredés,
a megszeretés, a meggyűlölés;
amikor vendégek várhatók,
a boltban a tanácstalan álldogálás,
hogy házigazdává átalakuljak;
a vendégség után pedig a bútor,
mert vissza kell tolni megint privátba.

Ezek a nehezek. Amikor maradok,
az jó: az alvásnak mestere vagyok,
és ébren lenni nagyon szeretek.
Boldog vagyok, ha sok a vendég, és ha van
szerelmem, illetve ha nincs.
De átzuhanni egy beállításból
egy másikba, az összekuszál.

Maradni szeretnék, mindig maradni:
ha ébren vagyok, élesen figyelni,
ha alszom, mélyebb gödörbe leásni;
magányos levesporokat fölönteni,
vagy élettársi szennyest kotorászni.
Átzuhanni: az fáj. A változás
szűk száján átcsúszni, az horzsolás.

Bejöhetek még egyszer.

Kimegy.

PÁRIZS

Bejön mint utazó.

Úgy volt, hogy csak két hét múlva érkezem Párizsba, a családhoz. Addig be-tábláztam magam diákmunkákkal, hogy ne legyen időm azon gondolkodni, jó döntés-e, hogy ott hagyok mindent. A nagyra törő színházi ambícióimat, a húsz évig rendíthetetlennek hitt családi ház romjait, benne apám és anyám füstölgő házasságával és az alig tizenhárom éves kisöcsémmel. Tegnap még egy ilyen munka közepén tartottam, mikor csörgött a telefonom. Az anyuka kérdezte, nem tudnék-e azonnal indulni, mert a kisleány nem szereti az óvodát, és így még otthon maradna: velem, egy félétet.

Ma hajnalban ott ültem a buszon. Igyekeztem felfogni, hogy most egy évig távol leszek az otthonomtól.

Most egy évig távol leszek az otthonomtól.

Bonjour! Je m'appelle Panka. Ca va? A kisleány rám néz, és az első reakciója az, hogy je n'aime pas! Félórával később mégis megmutatja az összes játékát, és csak időnként mondja, hogy menjek haza.

Hét végére már egész jól megtaláljuk a hangot, viszont amikor az anyukája itt van, folyamatosan vizsgáztatva érzem magam. Ha éppen málnaszörpöt készítenek, nem szólíthatom meg egyiküket sem, hogy egyszerre ne érje túl sok impulzus a gyereket, és őt se zavarjam meg, ha a kisleányra figyel. Kifejlesztettem a láthatatlan kísértet mozgásstílust.

Az anyuka magához hív:

Van bármilyen kérdésetek? Amit szerettem volna mondani, hogy a kisleányunk még-iscsak menne óvodába, így maradhatunk az eredeti tervnél? Az eredeti terv heti húsz munkaórát jelent, az is csodás! És szerdánként a nagymamája szeretne vele lenni, így jó, ha össze tudunk kaparni neked heti tíz órácskát, amiért viszont csak 80 eurót tudnánk neked adni havonta.

Megemlítem neki, hogy egy londoni családdal is leveleztem korábban, felvehetem velük újra a kapcsolatot. *Végül is... írhatok nekik, ha úgy gondolod...* Visszavonulok a szobámba, és küldök egy e-mailt Londonba. Még aznap este választ kapok: tárt karokkal várnak. Azt kérem a francia családtól, hogy arra a hétre hadd maradjak még: felfedezni Párizst. Reggel az apuka mégis úgy fogad, hogy *Bonjour, Panka! Holnap jön a család, úgyhogy szeretném, ha elmennél. Londonba, hotelbe... ahogy akarod. Van egy napod, hogy ezt megszervezd. C'est bien?*

LONDON

Azta, ott a Big Ben! – akarom mondani, a parlament. London Eye, Oxford Street, Westminster Abbey. Itt vagyok a King's Cross felirat alatt. Ja, hogy ebből legalább tíz van. Zebra túloldalán integető anyuka, integető kislánynyal. Megérkeztem.

A párizsi kisfiú *nem szeretem*je helyett egy londoni kislánykéz kapaszkodik az enyémbé. A másikat a bőröndfűl köré fonja, és húzza magunk után a vele egyméretű gurulós monstrumot. *Ne aggódj, Panka, mindent megmutatunk neked Dorothy-val* – nyugtat az anyuka angolul, nyírségi akcentussal, pedig én már rég nem aggódom semmin.

Egy jó tanácsot magammal hoztam Párizsból. Az ottani anyuka mondta, hogy jó, ha van nekem és a gyerkőcnek közös szokásunk, ami csak a miénk. Nekünk Dorothy-val ez a táncolás lett. Őrült nagy lefekvés előtti bulikat csapunk a nappaliban. A legkülönbözőbb stílusú zenékre táncolunk, és ő mindegyikre nyitott. Néha azt is megengedem neki, hogy a kanapéról ugráljon. Ezt anyával nem szabad.

Az anyuka elképesztő mértékben szeretne megfelelni mindenki elvárásának. Egyes cselekedeteiről ordít, hogy azért teszi meg, *nehogy* a tanító néni, a másik szülő, a metró utazóközönsége azt gondolja, hogy... vagy éppen pont *azért*, hogy a felsoroltak azt gondolják, hogy... Némán sugallom, hogy nem az a fontos, hogy mások mit gondolnak...

M. megjelenik a színen, gitárral a nyakában.

DAL – RANDEVÚ

*randevú
az arcom még egy picit savanyú
a pincér az is hamis vigyorú
hát hol van az a kurva kiskapu
ahol benyúlok érted, s az enyém lesz
míg a világ
és még két nap
hogy tanuljuk elfelejteni a rosszat
és mikor már mindennek vége
írok egy dalt, hogy mi az élet értelme*

*mi az élet értelme?
mi az élet értelme?
mi az élet értelme?
mi az élet értelme...*

Dorothy egy igazi *csaj*. Amilyen én sosem voltam; szobájában a szivárvány minden árnyalatában ragyognak a pónik, pegazusok és unikornisok – hosszú-szőke Barbie-k ápolják fényes sörényüket. Körömfestés, Anya magassarkú, Panka ékszerei, szombat esti X-Faktor. Reklámok alatt ő az előadó, mi a zsűri. Bevált értékelés: *Hmm... I don't like it*. Hatásszünet. *I LOVE it!*

Amikor nagyjából annyi idős voltam, mint most Dorothy, az imádott nagyapám, Tata – aki most nyáron hunyt el – mindig ezt énekelte nekem:

*Nagypénteken virradóra
Megy a kislány a folyóra.
Kezét-lábát mossa, meg is szappanozza
A folyóba'.*

Az egyik hajmosás alkalmával ezt kezdtem el énekelni neki. Azóta ez a fürdős dalunk:

*Elvitte a víz a szappant,
Utána küldték a szappant.
Míg a kappan repült, a szappan elmerült
A folyóban.*

Átússzuk? – kérdezed.

London junky negyedében a csatornába biztos hogy nem: fecskendők és húgy és búbanatos bevásárlókocsik közé, bele a békanyálba épeszű ember semmiképpen sem, és már kapkodva rángatom le magamról a szoknyámat. Verseny? A vetkőzés már a része? Már elkezdjük? De te már a vízben, a túlpárt felé. Akkor viszont oda-vissza, hé! Utolérlek. Testhosszokat verek rád. Aztán nem tudok kimászni. Arra kérlek, menj távol, és fordulj el. Nem akarom, hogy így láss. Hogy egy szál fehérneműben vergődöm.

Csöndben öltözni kezdünk. Közel lépsz, de nem veszem észre.

Megcsókolsz. A melltartóm a földre esik. Ölelsz. Szorosan. Csókolod a junkyszutykos nyakamat is. Simítasz. Markolsz. Szorítasz. Csókolsz. Csókol-

lak. Szorítalak. Markollak. Simítalak. Egy szemétszedő mellénk slattyog. A lábunk mellől felcsípi a melltartómat, egykedvűen beleereszti a kukájába, aztán továbbcsoszog. Röhögtünk hitetlenkedve.

Mikor au pairkedésre adtam a fejem, a kiszakadás, a magamra figyelés és a nyelvtanulás lebegett a szemem előtt. Szabadidőmben, és mikor épp nem veled voltam, a Tate Modern tetején kávézgattam, sós-karamellás sajtortákat ettem, elruccantam Hollandiába, Skóciába, Dániába, megtaláltam a kedvenc blues báromat...

Ideje volt a hazamenésem utáni jövőre is gondolni. Kiegészítő munka után kellett néznem.

Camden Townban van egy óriási piac, amit a turisták meg a helyiek is nagyon szeretnek látogatni, mert rengeteg bódé kínál ételeket a világ igen sok tájáról, például Magyarországról is. *Hello! It's a Hungarian deep fried dough, so called lángos... with sour cream, garlic, and cheese on top. Enjoy.* – Így. Reggeltől estig. Míg Fenyő Miki minden áldott félórában elénekelte, hogy *Made in Hungária...*

D-K ÁZSIA

Egy nap arra gondoltál, hogy kimehetnénk biciklizni. *Kimegyünk biciklizni?* – kérdezted. Így történt, hogy vettünk egy-egy biciklit, és kimentünk biciklizni. Délkelet-Ázsiába.

A biciklidet Sal Paradise-nak szólítod. Becézed, ápolod, szerelembe esel vele újra és újra. *De örülten gyönyörű vagy, Sal Paradise! Az enyémet úgy hívják, Klára.*

Sajátos taktikáid vannak energiapótlásra. Gumimacikat hajigálsz az égbe, alábringázol, és elkapod szájjal. Közben londoni kocsmák visszatérő figuráit utánozod kizökkenthetetlenül és nagyon viccesen.

Estéknként jó sátorhely után nézel, mert a vadkempingnek szabályai vannak.

Egy: A jó sátorhely minden oldalról rejtve van az illetéktelenek szeme elől.

Kettő: A tökéletes sátorhelyhez tökéletes talaj kell, ami nem túl kemény, és nem túl puha.

Három: A tökéletes sátorhelyhez vízforrás is tartozik. Mosáshoz, mosakodáshoz, főzéshez, iváshoz.

Négy: Egy tökéletes sátorhely esztétikus. Tehát egy tóra néz, vagy végtelen rizsteraszokra, vagy pálmafás tengerpartra.

Öz: Sátorban, de még a sátor közelében sem fogyasztunk, de még csak nem is gondolunk élelmiszerre. Különben jönnek a rovarok, a kutyák, a rókák, a farkasok, a medvék és a hangyák.

Ma véletlenül bukkanunk rá egy laoszi erdőben a Xieng Liap barlangra, kristálytisza vize csak a miénk.

Ma száz kilométert tekerünk a monszunesőben.

Ma szandált húzunk zoknival, és bekéredzünk vietnami tinik karaoke bulijába. Mikrofont ragadsz, és Eminemet rappelsz, pedig előtte azt mondtad, soha.

Ma néhány pohár vodka-szóda után beszökünk versenyt úszni egy hotel medencéjébe a Dél-Kínai-tenger partján.

Ma hajnali kettőig meg sem állunk. Koromsötét, csillagos ég, Klára, Sal Paradise, Kambodzsa és a villódzó szemű kutyák. Azt álmodjuk, hogy egy mentős levillog minket a sötétben, hordágyra hajítja a bringáinkat, és keresztülzárguld velünk az éjszakán. Lehet, nem is álmodjuk.

Ma kisétálsz a boltból egy kocka vajjal a zsebedben, én meg úgy ugrom a nyakadba, mint toronyba zárt kisasszony a lovagjába.

Ma ráveszel egy thai asszonyt, hogy énekeljen nekem. Vagyis inkább engem veszel rá, hogy komolykodva végighallgassam, ahogy Ko Chang szigetén egy thai asszony azt énekl nekem, *Happy Birthday*.

Kimegyünk biciklizni? – kérdezted. Így történt, hogy mentünk egy négyezer-négyszáz kilométeres kört. Bangkoktól Bangkokig.

ÚJ-ZÉLAND

Kábé az életem felét Új-Zélandra készüléssel töltöttem. A családom az őszi beszéd idején majdnem áttelepedett Christchurch-be. Csupán az utolsó utáni simítások hiányoztak, de Magyarország nem engedett. Új-Zéland nevébe tehát mindig is egy alternatív élet hazáját hallottam bele. 2018 júniusában viszont teljesen hidegen hagyott volna az is, ha Aragorn azért dobja Arwent, hogy velem bútorozhasson össze Völgyzugolyban.

Mert minden tanács és elrettentési kísérlet ellenére, hogy télen ne... hogy ilyenkor még autóval se... hogy jegesek az utak... hogy sátorban megfagyunk... hogy egy méter nem sok, annyi sík felület sincs ebben az országban... többnyire csodás időt kaptunk el, és a látvány elfeledtette velünk, hogy amúgy tőből fog kiszakadni a lábunk és a tüdők, ha még egy emelkedőn fel kell tekernünk.

Amikor elfogyott a pénzünk, munkát kerestünk. Találtunk: lelakott, füstös furgonban ülünk maorik és szamoaiak között. Sötét van. Rap szól. Mindenkinék kapucni takarja a tetovált arcát. Csöndben körbejár a kólásflakonból buherált bong. A mellettem lévőket is alig látom a füsttől. Nem kérdezzetnek, nem bratyiznak. Szétfolytak az ülésen, szívnak és fújnak.

Megérkezünk. Üvölt a zene, az erősítő bőven túlbömböli a villanyborotvák zúgását. Két perc az egész. Lábainál fogva a hátán húzzák be a fapadlón. Nyírás közben óhatatlanul sérül és vérzik. A férfiak gyapjával törlik fel a vércseppeket.

Bár mi magunk közelébe sem kerülünk a birkanyírásnak, csupán egy spéci, hokiütőhöz hasonló seprűvel válogatjuk szét a frissen nyírt gyapjút, kétszer zuhanyzom, mire a dohányfüsttel és büntudattal keveredő birkaszagot kimosom magamból.

Ma nem megyünk ki biciklizni. Ma szétszeded Klárát, engem meg össze, és fel egy repülőgépre. Elvégre az volt a terv, hogy Párizs, aztán a Színművészet. *Ne sírj, kisasszony* – szipogod képmutatón –, *két hónap, és ott leszek én is*. Csobánkán, a húsvéti asztal mellett eszmélek. Többet nem eszem bárányt.

M. kísétál a színről, leül a nézőtér foglalt jelzéssel ellátott székére.

DAL – ZSEB

*Be kéne menni és le kéne oltani,
Vagy ki kéne menni és el kéne mondani.
Nem kérne belőle, köszöni, senki sem,
Kéne egy zseb, amibe örökre elteszem.
Volt, hogy volt, és ott volt minden pillanat,
Emlékszel, téged is a zsebembe zártalak,
Azóta minden, de minden elszakadt,
semmi, semmi, semmi, semmi, semmi, semmi nem maradt.*

MEXIKÓ

Mexikóban ne stoppolj! Csak taxival! Háztól házig! Ha nem tudsz spanyolul, átvernek! Azt a rendezőt is hogy agyonlőtték filmforgatás közben. Autentikus környezetet akart? Megkapták! Az ismerősömet elrabolták, aztán nem jött időben a váltságdíj...

Sziklás sivatag, rajzfilmes kaktuszok vasvillái. Az ég kék, fű nincs. Felhő sem, csak fullasztó meleg. Texasi kalapban számárháton lovagló férfi. Közel s távol sehhol egy ház, csak egy épületmaradvány hirdeti: itt – egykor – cervezát árultak. Sört. Az autótút olyan keskeny, hogy eszembe sem jut megkérdőjelezni, a természet-e az úr.

Van egy hosszú és egy rövid nadrágom. Egy prima kapucnis felsőm, három pólóm, három bugyim, két pár zoknim, két szivacs és merevítő nélküli, de nőies melltartóm, meg egy esőkabátom. Külön szappan tisztálkodáshoz és külön a mosáshoz. A neszesszeremben: fogkefe, fogkrém, körömcsipesz (fésű nem kell, kopasz vagyok), és néhány tableta meg krém, amit anyukám túlélőcsomagjából emeltem el. Egyikről sem tudom, mire jó, de így legalább biztos, hogy nem lesz szükségem rájuk. Van egy sátram, egy törölközőm, egy túraszandálom, egy túrabakancsom és egy magyar zászlóm.

Egyszer mondtad, hogy írjak blogot. Hogy mindig legyen mit olvasnod. Létrehoztam egy linket. Mostantól él.

DAL – ZSEB (folytatás)

*Várj, hol a cérna a fiókból?
Itt egy tő még a mamától,
Nebéz átfűzni, tudom jól.
De egyedül már nem merem.*

*Azzal varrd meg a zsebhelyem,
Beleférjen az életem,
Én csak véresre tépdeselem,
Gyere, varrd meg az életem.*

No, gracias, thank you, I'm fine. *Ha Mexikóban stoppolsz, legalább kamionba ne szállj be!* Bye! Hasta luego!

Ekkor feltűnik egy jól öltözött, angolul tökéletesen beszélő fickó, Luis Armando Camacho Sanchez megkérdezi, merre megyek. Egybeesik az úti-tervünk, úgyhogy lelkesen követem a járműve felé – ami nyilván egy böhom nagy kamion. Valaki már ül bent. Ez kissé megnyugtat. Az, hogy lengyel, még inkább. Az pedig, hogy ő is 22 és ő is Anna, még Luis Armando Camacho Sanchez állat is a műszerfalra ejti. A közeledési köröket utazó témában futjuk le (ki honnan-hova-mióta-milyen céllal, indíttatásból). Nem

sokkal később már spiritualitásról és befelé figyelésről beszélgettünk. Arról, hogy a világunk igenis egy varázslatos hely, néhol borzalmas dolgokkal. Például, hogy az első benzinkútnál találnak valami meghibásodást a kamionon, ami kiszállásra kényszerít. Luis Armando Camacho Sanchez javasolja, hogy próbáljunk meg másik sofőrt keresni. Találunk is, egy másik Luis Armando Camacho Sanchezet, akinek Luis Armando Camacho Sanchez elmagyarázza spanyolul, hogy mit szeretnénk. Luis Armando Camacho Sanchez nevetségesen magas árat szab a fuvarért. Pár perc múlva Luis Armando Camacho Sanchez mégis int, hogy mehetünk, megbeszélték az ügyet Luis Armando Camacho Sanchezel, úgyhogy elvisz minket Guanajuatóba. Már a másik autóban ülünk, mikor kiderült, hogy Luis Armando Camacho Sanchez nem tett le a szállítási díjról, csupán az történt, hogy Luis Armando Camacho Sanchez, egy kamionsofőr kifizette neki az összeget. Annával a hír hallatán végérvényesen is sorsszerűnek nyilvánítjuk találkozásunkat: Annák a Luis Armando Camacho Sanchezek országában.

Tegnap, halottak napja alkalmából csoportosan kivonultunk a temetőbe Jézus vezényletével. Viccelődtünk, hogy a San Cristobal-i házigazdánk pont úgy néz ki, mint Jézus – de mikor kiderült, hogy négy évig színészként dolgozott, és ez volt a legutóbbi színházi szerepe, véglegesen ráragasztottuk a nevet. Imádja a házát. Félig couchsurfingként, félig hostelként üzemeltetve a helyet, füzetet vezet: ki, honnan, mikor, hány napot. Becsületkasszás, közösen elkészített reggeli és vacsora – amihez a bevásárlást mindig egy bentlakó vállalja magára. Melegvizes zuhany tíz pesóért, a negyedik estétől szállásdíj. Szóval Día de los Muertos.

Ruháinkat beadtuk a mosodába, így negyven fokban egy szál esődzsekiben jártam a mexikói temetőket. Itt a gyertyaárban úszó, csendes éji meghittség helyett verőfényben fagyalatozás és vattacukros gyerekzsivaj a program. A felnőtt hozzátartozók a sírhelyeken piknikeznek. Elkészítik az elhunyt kedvencét, és *vele esznek* mindannyian. Kisebb fúvószenekarok masíroznak fel-alá a templom mellett, ahonnan a mennydörgő orgonaszó helyett vidámság árad. Az önfeledtség dacára is betolakodónak éreztem magam, de nem tudom eldönteni, hogy ők is annak láttak-e, vagy a mi hagyományaink zártkörűsége miatt nem tudtam feloldódni. Pedig odaképzeltam Tatát is, ahogy kifog rajta a cérnametélt Mama húslevesében. Csak később derült ki, hogy Jézus halottak napján ünnepli a születését, csak túl szerény ahhoz, hogy ellopja a show-t a még fel nem támadottaktól. Annával alig állunk a lábunkon a fáradságtól.

A jó sátorhely egyetlen szabálya, hogy legyen...

És a semmiből felbukkan egy nő, akinek a lánya tud angolul. Náluk töltjük az éjszakát: újra puha ágyban. Reggel terített asztal vár: szendvics, joghurt-ital és valami zöld, édes zselé. Egy-egy túlélőcsomagot is kaptunk az anyától. Annak ellenére, hogy a lányát soha nem engedte volna útnak indulni, nagyon pontos elképzelései voltak arról, mikre lehet szüksége egy hátizsákos utazónak. Pici szappan, pici testápoló, pici sampon, pici balzsam, pici fogkrém, összehajtható fogkefe, zokni – tényleg, még zoknit is kaptunk –, tisztasági betét, fürdőszivacs, enni- és innivaló. Búcsúzkodáskor pedig egy-egy rózsafüzért is a kezünkbe nyomott – csak miután elmentek, akkor vettük észre, hogy a csomagba pénzt is rejtett.

Anna: Ez egy nagy fős, hogy megismerjük ezeket az embereket, aztán tovább is állunk, és nem tudunk adni magunkból. Minden búcsúzásakor széthasad a szívem. Lassan négy hónapja vagyunk úton. Akármerre mentünk, törődéssel találkoztunk, jóakarással és ígéretekkel, hogy imádkoznak értünk. Úgyhogy bár nem vagyok vallásos, mély hittel hordom a nyakamban a rózsafüzért, mert minden gyöngyszem valaki az utunkról, aki segített.

Megkóstoltam az iguánahúst, és bár finom volt, arra jutottam, hogy ennek így semmi értelme.

Láttam a maja piramisok maradványait. De arra jutottam, hogy ennek így semmi értelme.

Fürödtem meztelenül az óceánban. De arra jutottam, hogy ennek így semmi értelme.

Régi vágyunkat teljesítettem: lestopoltam egy rendőrautót, de arra jutottam, hogy ennek így semmi értelme.

Már rutinosan ások gödröt a nagydolognak, és olyan tökéletességgel tüntetem el a nyomokat, mint az állatok. De ennek így semmi értelme.

Tudom, hogy milyen az esővízben főtt tészta íze, de ennek sincs semmi értelme.

Kezd végtelenül unalmas és fárasztó lenni a vergődésem önmagam számára. Ideje a saját lábamra állnom. Mexikó és Belize határán úgy döntünk Annával, hogy ideje gyöngyszemmé válnunk egymás rózsafüzéréen.

Ekkor még egyikünk sem sejtette, hogy még kétévi hátizsákozás után Anna végül hazatér Lengyelországba, anya lesz, és egy nap elüti egy vonat. Nem jutottam el a temetésére, de biztos vagyok benne, hogy kék, sárga, rózsaszínű virágok voltak az arcán. Flores de los muertos.

BELIZE

A karácsonyi időszak Belizében ér, harminc fokban. Szeretnék képeslapot küldeni a kisöcsémnek, de csak nagy nehezen találok egyet egy adományboltban: mikulásos és csillámporos. A Szentestét én is szálláskereséssel kezdem, de valamivel egyszerűbben megy, mint Máriának és Józsefnek. Egy rastaman, Wadab hadarva, rappelve zúdítja rám magát, majd int, hogy kövessem a susnyásba.

Az esőt palatető fogja fel, alá Wadab egy függőágyat feszített ki, amiben a Biblia négy példánya hintázik. Sörösüvegek gyertyatartónak, homokban fekvő, bekeretezett kép a családjáról, ruhák a tűz fölött, füsttel tartósítva. Vörös kismacska és egy szófogadó kutya.

Halászlé és mákos bejgli helyett callaloo levéllel összefőzött zöld banán a menü. Míg fő, Wadab elszív egy kisebb jointot, és tanításba kezd:

Mi mind egyek vagyunk, my sister. Ugyanabból a forrásból érkezünk, és ugyanoda is megyünk vissza, you know? Ennek ellenére az emberek mind szeparálódni akarnak, man... abszolút ellentétben áll az univerzum ideális működésével, you know. Mi mind istenek vagyunk. Come on, man. Istenek lévén teremtőképességünk van. A tudat felszabadításával akár örökké élhetnénk. You know, what I mean? A Biblia egy halott, nem létező Istenről tanít. (Ledobja a cigarettát a földre) Ha a te istened odafent van, hívd ide, hogy vegye fel. Az én istenem itt van. Check this out. (Felveszi) A God szó visszafelé olvasva nem dog, hanem Dab, man, Wa-Dab. A Bibliában benne van minden, you know.

Felolvastat velem a Bibliából. Isten nevét Wadabbal, a helyszíneket Magyarországgal kell helyettesítenem:

„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész Magyarországot. Felment József is a gali... magyarországi Magyarországból Magyarországra, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. Amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát.

Pásztorok tanyáztak a közelben. És Is... Wadab angyala megjelent nekik, körülragyogta őket Wadab dicsősége. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek: üdvözítő született ma nektek, Magyarországon. Dicsőség a magasságban Wadabnak, és Magyarországon békesség az embereknek.”

A calaloo levéllel összefőtt banán íze a petrezselymes krumpliéra hasonlít. Wadab most az organikus életről rappel, a csillámporos mikulásom pedig Magyarországra, Jézus szülőföldjére tart. Hát... boldog karácsonyt!

KOLUMBIA

Kolumbia zászlaja háromszínű. A sárga az igazságot, a kék az éberséget, a piros pedig a bátorságot, a vérrrel kivívott győzelmet szimbolizálja.

Arra ébredek egy baranquillai játszótéren, hogy helyi rendőrök egy szakadt kolumbiai zászlóval takargatnak, és reggelit hoznak a nap első sugarával. Jóllakottan a tengerpart felé veszem az irányt. Egyszer csak elém áll egy, a többitől látszólag semmiben sem különböző csavargó. Egyik tenyerét türelmes-várakozón a telefonoméért nyújtja, a másikkal, hogy megsegítse a döntésemet, egy huszonöt centis kést markol.

Nem jön ki hang a torkomon. A kezem úgy dönt, átadja a telefonomat.

A csavargó hátrálni kezd velem. Kalimpál még egy kicsit a késsel, spanyolul vagdalkozik, amiből csak a rendőség szót értem – emlékeztetve a zsibbadt agyamat, hogy létezik egy ilyen nevű szerv, ami nemcsak a reggeliztetésemért felel. Valaki felordít az út túloldalán. Megindul felénk. Mire átér, már nem egyedül van. Emberek szaladnak ki boltjaikból. Autók húzódnak le. Egy motoros a támadóm útját állja. Kábán legyintek, hogy fölösleges ez a nagy felhajtás: ez csak egy telefon.

Most ő nyújtja felém, óvatosan veszem el, mert a másik kezéből még mindig rám mered a kés. Menne, de a felbőszült tömeg a nyomába ered, kövekkel dobálják, rúddal kergetik.

Kérdezgetnek, hogy rendben vagyok-e. Azt akarom mondani, hogy igen, én teljesen, de szeretném, ha azt az eltévedt szerencsétlent is békén hagynák – ehelyett csak bólogatok kábán.

DAL – ARRIVEDERLA, ÉG VELED

*Mikor még itt volt az életem,
Egymás ölében, egy fotelben,
Arról beszéltünk, hogy hogy legyen.
Egy picit részegen.*

*Volt is egy ötlet a fejében,
Pont ugyanaz volt az enyémben,
S hogy mi lett, én azóta nem értem.
Hát ennyi röviden.*

*Most, hogy már mindent a nyakamba varrtam,
Szólnék egy utolsót ebben a dalban:
Remélem, hallgatod...*

*Élet, ha nélkülem éldegélsz,
az sem érdekel.
Lehet, hogy tőlem már nem remélsz,
nem is várom el.
Elléphetsz erre, vagy léphetünk arra,
Gyere, táncoljunk erre a dalra,
S ha más a lépés, amit jársz,
már az sem érdekel.*

Élj a jelenben! Teremtsd meg a belső egyensúlyodat! Csak a kisugárzás számít! Fogadd el önmagad! Szeresd magad! Veszítsd el önmagad, hogy aztán megtaláld önmagad! Kapcsolódj az anyafölddel, a Jóistennel, Zeusszal, Mohameddel vagy a hegygel, Visnuval és apád kapros-túrós faszával!

Santa Marta nem varázsol el első pillanatra, de a La Brisa Loca bulihostel emlékezetes állomása lesz a kolumbiai utamnak. Itt kezdek önkénteskedni. Szabályok: *Ne drogozz, ne pultozz részegen, és főleg ne szexelj a vendégekkel!* A bárban van egy falra szerelt szerencsekerék – a *mersz vagy mersz?* sorsra bízott változata. Repkednek a pólók, szoknyák, rövidnadrágok. Köldökökből kiszűrcsölt rum, mellekről lenyalt só, pucér fenékkal megült gumiszamár, mindez csodálatos módon inkább önfeledt és vidám, mintsem közönséges – mégsem érzem, hogy ezzel kellene kezdenem a bezárt ajtóim nyitogatását. Persze, pultos lévén, elengedhetetlen, hogy néha én is megpörgessem a kezeket. Hogy csókolózzam, vagy egy szál fehérneműben üljek a bárban, vagy a body-shotban én legyek a test.

A füvet mégiscsak illett kipróbálni, elvégre Kolumbiában vagyunk, itt viszont nem keverik dohánnyal, elvégre Kolumbiában vagyunk. Félő volt, hogy a fejem felrobban az agyamat lerohanó gondolatdömpingtől. Harminc gumiszamáron lovagló pucér segg között meg az pultozzon józanul, aki kitalálta a második szabályt, szerintem. Idegenekkel nem szexelni viszont egyáltalán nem okoz nehézséget. A többi önkéntes lány sorozatosan hordja fel a srácokat a közös szobánkba, és ez örömmel tölti el őket. Mindeközben én a férfi rövidnadrágomban és a kopasz fejemmel többnyire Santa Marta különböző pontjain sajnálom magam.

DAL – ARRIVEDERLA, ÉG VELED (folytatás)

*Jobb, bal, jobb, egy, két, há, bal, jobb, bal,
Nyugodtan válts irányt, nem zavar,
S ha megbotlunk egymásban, az se baj.
Csak egy helyben ne állj meg, légy szíves,
Ha igen, hát táncolok nélküled,
Arrivederla, ég veled.
Subidupáppádéj.*

*Élet, ha nélkülem éldegepsz,
az sem érdekel.
Lehet, hogy tőlem már nem remélsz,
nem is várom el.
Elléphetsz erre, vagy léphetünk arra,
Gyere, táncoljunk erre a dalra,
S ha más a lépés, amit jársz,
már az sem érdekel.*

Egyszer mégis hagyom magam elcsábítani. A fiúval egy felújításra váró üres szobába vonulunk. Egész idő alatt azon jár az eszem, hogy most akkor mit kéne? Elveszíteni vagy elfogadni önmagam? A biztonsági őr valamikor az aktus közepe táján nyit ránk, *cinco minutos, amígos*. A fiú – akinek a nevére sem emlékszem – gyorsan lelép.

Bölcsek, nagyokosok, légyszi, hirdessetek egy irányba utat! Vagy maradjatok csöndben, és ne zavarjátok még jobban össze azt, aki amúgy is bizonytalan, merre menjen.

Felhúzom a bugyim, és eltakarítom önmagam.

Törvényszerűen újra és újra ugyanazokat a párbeszédet folytatom le, különböző társakkal. *Na és ha hazamész? Ááh, színház?! Akkor még most kellene autogramot kérjek, hátha egyszer sokat ér majd!* Már a gimnázium óta szeretnék stopposként teljesen más és más személyeket improvizálni az anyósülésen. Egyelőre odáig jutottam, hogy a kopasz fejemre irányuló kérdésekre életem teljes feltárása helyett csak olyanokat mondok, hogy *Hát figyelj, Magyarországon, most ez a női divat! Mer? Baj? Csatlakoztam egy feminista szektához, ismered a Britney Spears-t? Ő példaképem! A legjobb barátom rákos és... szolidaritásból... Katona voltam, most szereltem le* – mondom egy taxiso-

förnek, aki ingyen kivisz Ipialesből. Kicsit beszél angolul, mert hét évet élt az Államokban. Ebből ötöt börtönben. *Hogy tessék? (Exkatona vagy, Panka, emlékezz!) Az kemény.* Narkó, magyarázza. *Na és most, mivel foglalkozol?* Továbbra sem szállt ki a bizniszből, a taxi csak alibi. *(Nyugi, Panka, ő is csak a te gimiben kitalált játékodat játssza.)* Kolumbia és Ecuador határán pénzt nyom a kezembe: *Lincolnt buszjegyre, Hamiltont ebédre. Ecuadorban is USA-dollár van* – magyarázza. Neki meg... maradt, ugye.

ECUADOR

Az ecuadori *Hola Vida* vízeséshez indultam. Még ki sem értem a városból, mikor egy platós taxiból utánam integet egy indián fickó, hogy ő elvisz, és náluk nyugodtan meg is szállhatok. Óvodában Kati nénitől én a megfontolt lajhár indián nevet kaptam, az övé az volt: Henry.

A bambusszal borított, cölöpökön álló dzungel-bungalókhöz egy folyón átelve, kenuval jutottunk el. Én a verandát választottam szobámul: három éjjelre egy függőágyat. A vízesésnél Henry kérte, hogy tegyek valami zenét, amit szeretek. Így találkozott a kichwa Henry Lovasi Andrással, Presser Gáborral, Kiss Tibivel és Majka Papával. A folyóhoz visszaérve azt láttuk, hogy nincs ott a kenu. Hogy valaki egyszerűen fogta, és elvitte. Ha van csónak, evezünk, ha nincs csónak, átúszunk.

Este ünnepel a kichwa közösség, mert Puyo önkormányzatától kaptak egy hidat a folyó fölé. A dekoratív műsorvezető lányka kedélyesen magasztalja a pocakos-bajszos polgármestert és egész kíséretét, beleértve az alpolgármester régi szomszédja anyjának a keresztapját is. Ajándékkosár minden díszvendégnek, cukormázas mosoly és formális fesztelenség. Pont, mintha Csobánkán volnék egy focipályás falunapon. Evés-ivás, mélynyomó és cukornádpálinka. Rum. Ilyen mondjuk nincs Csobánkán. Meg nyársra fűzött, grillezett chontaduro lárva sem. Viszont az ingyenétel nejlonzacskóba csoportosítása ez idáig nagyon is csobánkai sajátosságnak tűnt.

Indiánnak öltözött indiánok verik dobjaikon a ritmust, lányok mezítláb, fűszoknyában lépegetnek rá. *Polgi bácsi, neked is egy dob: légyiszi, légy része a produkciónak.* És bizony üti ő is elszántan, és kergeti kajánul a lányokat. Néha ki is kacsint, ellenőrizve, vicces volt-e. Az volt. Aztán a csarnokban összeszerelik a szintetizátort. A napszemüveges előadóművész nyalka zakóban szórakoztatja a mulatni vágyó tömeget, háta mögött alulöltözött

táncoslányokkal. Taps a fej fölött. Váratlanul azon kaptam magam, hogy a helyi tűzoltóval rázom én is.

DAL – HONVÁGY

*Ugye milyen kár,
Hogy belealudtál?
Senki nem maradt.
Öleld át magad!*

*Vajon lesz-e még
Ilyen sötétség?!
Ringasd el magad!
Milyen szép az ég!*

Csillagok alatt, a dzsungelnövények illatával és az éjjel éledő állatok hangjával körüllegve, az én kis megfontolt lajhárfejem arra gondolt, mennyire egységes a világunk, hogy mennyire nem lógok ki a 160 centis kichwa indiánok közül egy ecuadori falunapon.

DAL – HONVÁGY (FOLYTATÁS)

*Valaki mondja meg, mi az, hogy otthon!
Miért szaladtam el, hol a kulcsom?*

*Várom az égből az isteni csodát.
Otthon a cicám kergeti a farkát.*

*A sárga villamos, a Duna, a Deák.
A körúton, ahogy forog a világ.
Valaki hall-e még?*

*A MÁV, a BKV, a TB, a NAV.
A Blahán, ahogy szembejön a szag.
Miért jó ott nekem?*

PERU

Reggel fél nyolctól búcsúzásra készen vártam, hogy perui szállásadóim, Talo és Elisa felébredjenek, hogy mindent megköszönve továbbállhassak. Még tegnap szedtek össze az út széléről. Fél tizenegykor álmatagon kicsoszognak a szobájukból. Tíz másodpercig méregetnek.

TALO: *Te hülye vagy? Lesz valamilyen fontos tárgyalásod? Halaszthatatlan vizsgád az egyetemen? Áruold már el, hova olyan sietős!?*

A szentimentális énem állítja, hogy Tata szemével nézett rám, hogy ő küldte maga helyett. Ez meggyőzött, hogy maradjak még.

Fiatalon ők is járták a világot, rengeteg segítséget kaptak, és most mindezt jó érzés egyensúlyba hozni.

Délután kocsiba ültem velük. Minden áprilisban a szakrális inka völgybe látogatnak, hogy megünnepeljék kisunokáik születésnapját. Valahogy elfelejtették megemlíteni, hogy ez a családi ünnep pont most esedékes, és ezért indultunk útnak. Ettől kissé kényelmetlenül éreztem magam.

ELISA: *Nem volnál itt, Panka, ha mi nem szeretnénk!*

ELISA: *Panka, Talo nagyon szeretné, ha elugranál velünk Bambamarcaba.*

TALO: *Velünk kell jönnöd Cajabambába, segítened kell Elisának a... navigációban.*

ELISA: *A Tayabambában élő barátaink nagyon szeretnék megismerni, velünk kell jönnöd!*

TALO: *Innen mi is Huancabambába megyünk tovább, elviszünk, Panka!*

ELISA: *Egy barátunk új vendéglőt nyitott Pomabamban, ki kell próbálnod velünk!*

TALO: *Ezt az albumot még meg kell hallgatnod velünk Occobambáig.*

ELISA: *Jaj, ez már Quillabamba?*

TALO: *Na mindegy.*

EGYÜTT: *Most már elviszünk Vilcabambáig.*

És ez így ment három héten keresztül. Úgy szálltam ki, ahogy először beültem hozzájuk: épp csak kiugrottam a félreállt autóból.

De ez azért nem ám úgy megy. Hogy a magyar unokájukként mutatnak be mindenkinek, aztán csak annyit mondasz, remélem, tényleg találkozunk még. Hogy esténként együtt nézitek a Grace Klinikát spanyolul, amit utoljára otthon néztél a kis macis hálóingedben apu és anyu között a kanapén: most meg persze-persze, majd tartjuk a kapcsolatot. Hogy ezer kilométeren át együtt utaztok Peruban, jó zenével, elképesztő tájakon keresztül, aztán újra kamionba vágódsz, mintha mi sem történt volna... Nem.

BOLÍVIA

Esteban, a bolíviai túravezetőnk olyan beszédet tartott vacsora után, hogy sehogy sem jött álom a szememre. Tárgyilagos kegyetlenséggel összegezte a biztonságos hegymászás törvényeit: ha bármelyikünk rosszul lesz, mindannyian visszafordulunk; ha túllépjük a hétórás időkeretet, akkor is, mivel az olvadó hó már nem mászható. Hajnali egykor reggeliztünk. Valami bogyókat is bevettünk magaslati oxigénhiányra. Hágóvas a talpunkon, jégcsákány a kezünkben, heveder, fejlámpa, bukósisak. Fél kettő után Esteban egy kötéllal összekapcsol minket. Azonos ritmusban kell lépdelnünk.

A mögöttem jövő túratársam, Klara Backstreet Boyst dúdol, nekem erről eszembe jut Dorothy, ahogy táncolunk a nappaliban. Vagy hogy komoly dolgokról beszélgetünk. Ahogy a kérdésre, hogy neki hol a haza, ez a Londonban nevelkedett félig nigériai, félig nyíregyházi, kizárólag angolul beszélő kislány, a legnagyobb természetességgel feleli, hogy Hungary. Aztán eszembe jut a pár nappal ezelőtti, Romániából kitelepült szállásadóm, a büszke hontalanságával, mert ő mindenhol otthon van, ahol jól érzi magát. De már hiányzik belőle minden tűz. Az hajtja, hogy a vendégei meghallgassák, milyen régóta nem volt otthon, amit nem is tart otthonnak. És eszembe jut megannyi kamionsofőr, akik ételüket, szállásukat osztották meg velem. Valami földöntúli, megfoghatatlan hálát érzek, amiért ennyire részese lehetek az állandóan mozgásban lévő, megérkezni sosem tudó, örök magányt választó sofőrök életének.

DAL – RANDEVÚ

*...végül is minden perc az életben egy nagy randevú,
randevú, ha könnyű, s ha fáj is, randevú,
néha persze van, hogy nem karcsú derekú,
de ha szuszogni hagyod, még megszereted.
Ájtnáná...*

Que paso, amiga? – kiált rám Esteban, ami spanyolul annyit tesz, *mégis mi a faszt csinálsz, te szerencsétlen?* Egy óra múlva végre megérkezünk. Huayna Potosi. Hatezer-nyolcvannyolc méter. Életemben nem álltam még ilyen magasan. A megilletődöttségtől remegő hangon hajtogatok valamit, ami sehogy sem tudja kifejezni az érzéseimet. Csak ülök, és elvarázsoltna forogatom a fejem. Milyen könnyű lenne a Göncölszekéren hazagurulni. Hiszen csak

egy karnyújtásnyira van. De felkel a nap, Estebán sürget, hogy induljunk, olvad a hó. A Göncöl nélkülem tűnik el a bolíviai égboltról.

PARAGUAY

Mamánál végre bekötötték az internetet.

Hallasz, Pankám?

Igen. Ha kicsit hátrébb tartod a telefont, még látlak is!

És most hol laksz? Nem sátorban alszol tán?

Hát, Mama, egyre kevesebbszer.

(Mióta szoltak a helyiek, hogy pókok, kígyók és jaguárok is kempingeznek a környéken.)

De jól vagy?

Persze, nagyon!

(Egy néptelen murvaúton caplatok két órája anélkül, hogy bárki erre járna, állandóan szemerkél valami szmöttyedék, borzasztó gyomorrontásom van, felfáztam, átfáztam, és még menstruálok is...)

És hol tisztálkods?

Tegnap este például a kamionsofőröknek szánt benzinkúti vécében. Ott van zuhanyzó is. De néha az emberek meghívnak, hogy aludjak a házukban.

Pankám-Pankám, vigyázzál magadra, Pankám!

Néhányan azt mondták, meglátogatnak majd Magyarországon, szóval te is találkozhatasz velük!

Na, az jó lesz, majd sütök nekik kefires kiflit. És hol vagy most?

Paraguayban.

Az hol van?

... Messze, Mama.

És miféle?

(*Ha szegény családba születesz, baszhatod. Az oktatási rendszer, nálunk a legsilányabb. Itt nincs kiugrási lehetőség, ha jól tanulsz. Egészségügyről ne is beszéljünk szerintem. Az ország kicsi, nyersanyagban szegény. Be vagyunk szorulva a kontinensnyi Brazília meg Argentína közé, egy rakás vesztes háború után. A korrupció mértéke nevetséges. Vagyis inkább síralmas. De minden hétvégén összegyűlünk, aranyosan sütögetünk a kertben, és boldogok vagyunk. – Így jellemezte országát a paraguayi Andres, az egyik sofőröm.)*

Jó itt, Mama. Minden hétvégén összegyűlnek a helybéliek, aranyosan sütögetnek a kertben, és boldogok. Most megyek a fővárosba!

Busszal?

Stoppolni fogok.

Ó, Pankám, hát ne hülyéskedjél mán, az isten szerelmére. Hát nem bántanak?

Nem.

(Olyannyira nem, hogy éjjel a sofőröm kedvesen simogatta a csípőmet, a fenekemet meg a lábam között. Biztos a nyelvi különbség miatt nem értette, hogy no, gracias. Hogy miért nem hagytam ott egyből? Hajnali kettőkor, mínusz tízben az országút szélén vagy egy térben egy férfival, aki hátha megérti, hogy nem. Ezek voltak az opcióim.)

Mamaaa, már tíz hónapja így utazom, és minden rendben volt, és minden rendben is lesz!

Jaj! Csak jönnél mán haza, az ég áldjon meg!

Megyek, Mama. Megyek!

DAL - JÖVŐ HÉTEN

*Minden egyes holnapot elhalasztok,
Minden második lépcsőt kihagyok,
Háromig, ha számolsz, én megváltozok,
Negyed négy van, de pont ugyanaz vagyok.*

*Leköt engem, csak ne legyen túl kötött,
Kilátszik az orrod a szándék mögött,
Hatóságra ne félj, mer' nem megyünk,
Bekopogtat a lelkiismeretünk.
De csak a jövő héten.*

*Jövő héten jobb lesz az életem,
A héten, légyszí, még ha lehet, ilyen legyen,
Nem azért, mert izé, ragaszkodom,
De tudod, kell az a pár nap, amíg összehozom.*

*Addig elmegyek kicsikét nyaralni,
Esküszöm neked, ott nem fogok agyalni,
Ha kedvem tartja, hát útközben megállok,
Mindenkinek nagyon szép napot kívánok.*

*Aztán sietek haza, hogy ne késsek,
És képzeld el, hogy pont máshova tévedek,
De ha már itt vagyok, maradok egy pár napot,
Aszondom, nyissunk egy új lapot.*

*Kell ide még egy sor, és azzal lezárom,
De jövő héten majd ráér –*

MAROSVÁSÁRHELY

Felvételi.

Jó napot kívánok!

Torner Anna vagyok, 25 éves. Torner Anna vagyok, budapesti. Torner Anna vagyok au pair. Torner Anna vagyok, lángossütő. Torner Anna vagyok, random versenyűző. Torner Anna vagyok, félig-meddig birkanyíró. Torner Anna vagyok, stoppos. Torner Anna vagyok, pultos, Torner Anna vagyok, életképes, tapasztalt világutazó. Torner Anna vagyok. Egy saját szöveget hoztam. Kezddhetem?

Itt fekszem a gyerekkori ágyamban. Felfedeztem egy száraz rágógumit a támláján, amit fix, hogy nem én ragasztottam oda. A HÉV-en áthúzták az üléshezátokat. A csillaghegyi késdobáló közepszerű kocsmává fejlődött. Az Árpád hídi gyrosost meg bekebelezte a BKV, és jegyiroda lett belőle. Lebetonozták az utcát, amelyben tizenhét évet éltem. *Ne kúrjatok fel, hogy ez aszfalt?* És van egy másik férfi. Anyámnak van egy másik férfi.

Majd négy éve, amikor az idilli otthonkép nem volt már annyira idilli, ráadásul a harmadik sikertelen felvételimen a Színművészeti Egyetemre, megmondták, hogy egyáltalán nem vagyok színészalkat, a mindig céltudatos, kiegyensúlyozott énem elhagyott. Most elfogadom. El tudom fogadni, hogy anyukám nemcsak az anyukám, hanem egy nő, aki változtatni akart egy olyan helyzeten, amiben nem érezte kényelmesen magát.

Ha valaki hátizsákos bolyongásra szánja el magát, elkerülhetetlen, hogy a Mi az élet értelme? Mit jelent boldognak lenni? Ki vagyok én? kérdéseket is a hátára vegye a zsákkal együtt. A kérdéseknél csak a válaszok elcsépeltebbek: Az otthon benned van. A boldogságot ne kívül keresd! Az út a fontos, nem a cél. *Divatos, feliratos pólóink jövő héttől megvásárolhatók, mindössze négyszázkilencvenkilenc forintért.*

Az van, hogy a szenzációk végesek. Minden véges. Mindent meg lehet szokni, és mindenre rá lehet unni. Néhány év határfeszegetés, kicsi meg-edződés, és máris a megállás esik kívül a komfortzónán. A kotyogós kávéfőző, a vasaló, a hajbalzsam meg a háromszobás lakás.

Félek, hogy az út felismerései, igazságai nem értelmezhetők az itthoni rendszerben. Hogy le vagyok maradva. Hogy semmiben sem vagyok jó. Hogy még kevesebbet tudok erről a világról, amelyben jobbnak kell lenni a másikonál. A világról, amelyben egzakt meghatározásokat várnak a kérdésre, hogy ki vagy, és hová tartasz.

Újra és újra bizonygatom magamnak, hogy minden visszafordítható. Hogy minden felrúgható. Hogy mindenből ki lehet szállni.

Pedig most ez az ágyam, ők a barátaim, ezek a mindennapjaim. Miért nem érkezem már meg?

Köszönöm.

*Nagypénteken virradóra
Megy a kislány a folyóra.
Kezét-lábát mossa, meg is szappanozza
A folyóba'.*

*Elvitte a víz a szappant,
Utánaküldték a kappant.
Míg a kappan repült, a szappan elmerült
A folyóba.*

Míg a kappan mászott, a szappan...

Megszólal a telefonom. A számot kijelzi a képernyő, de nem tudom, ki az. *Szia* – szólsz bele.

Nyitnám a számot, de már zsibbad a kezem, és remeg a lábam.

Húsvétkor Magyarországon leszek. Ha te is, meghihatnánk egy kávéét. Vagy tök mindegy, hogy mit.

Az új-zélandi repülőtéren láttalak utoljára. Álltunk egymásba fonódva. Ne sírj, kisasszony! Két hónap, és ott leszek én is. Mindketten tudtuk, hogy nem leszel ott sehol. Vagy legalábbis nem az én *ottom* lesz ez az *ott*, és főleg nem kettőnk közös *ottja*.

Én azóta sem hoztam be az időeltolódás okozta tizenkét órás előnyt. Aztán küldesz egy szakító üzenetet Új-Zélandról? Azóta is ott kering, pattog és

vergődik az az üzenet virtuális valójában valahol Óceánia és Európa között. Én meg tizenezer méterekkel futok alatta: hol szigonnyal, hol lepkehálóval, hol rakétavetővel vadászva az élményt, hogy legyen már végre az enyém, hogy higgyem már el, hogy vége, hogy ez van, hogy ez így van, és hogy ez jól van, hogy így van. De mire odaérek, pont úgy csúszik ki a kezem közül, mint a nap, mikor Marosvásárhelyről Új-Zélandra szökik. Nem világíthatja meg a keleti és a nyugati féltekét egyszerre.

Panka, én... sajnálom.

És én mit mondjak? Hogy szerettem volna, ha utánam jössz, és azt mondod, itt fogunk élni? Vagy hol fogunk élni? És addig sétálunk térképpel a kezünkben, míg nem marad fehérén út? Hogy ezt szerettem volna, kár, hogy nem úgy alakult?

A számot kijelzi a képernyő, de nem tudom, ki az.

Szia, Panka, én vagyok az, Anya. Új a számom, el is mentheted. Annyit akartam kérdezni csak, hogy hazajössz-e húsvétra.

Egyszer mondtad, hogy írnék blogot. Megjelent nyomtatásban.

Arra gondoltam, küldök neked egy példányt. De arra jutottam, hogy annak semmi értelme.

Jó, akkor nem küldök.

Gondolom, kitalálsz, mire jutottam.